

GERLE KISS ÉVA (1976) Budapest

GERLE KISS ÉVA

Éjszakai táj

1.

A vízpart este, s főként felette a hold,
 akár egy Shakespeare-dráma díszlete
 vagy mint egy lufi, amit a vurstliban
 a kezemre kötöttek,
 karnyújtásnyira lebeg most is az égen,
 kráterei meglepő tájak, s körötte
 ezernyi őrszem, a csillagok.
 Barangolásaim a fák között,
 a roppanó avar szövete talpam alatt,
 ugyanilyen táj.
 A relációk eleve eldöntöttek,
 itthon és otthon, a végtelen
 nehezen definiálható, mint egy
 gránittömb megtörhetetlen teste,
 és ugyanígy az erdei zajok istent
 suttogó imái az égre kivetülve,
 emlékezés múltira, jelenre
 matériába szótt, földszagú menedék.

2.

Vízpart, nyáreste és az a megfejthetetlen hold
 a tekinteted prizmáján tört fény, s
 benne én. Létezel, tehát vagyok. A sötétben az egyetlen menedék
 kezed melege. A táj, ami körülfon. A kétségeknélküliség.
 Az erdei zajok, a talpunk alatt roppanó avar, a neszezés.
 Ez lenne a harmónia, az egység? A csillagok rendje, a mindenhol levés.
 Ez lenne? A pillanat, s benne az egész.
 A kezed, a hús, a csontok. S ez elég.

Ugyanaz a táj

Fejfák mellett mindig ugyanaz a táj.
A változatlant csak a léptek hangja
töri meg és a motyogás, kinek fáj,
hogy az istenen kívül más nem hallja.

Csak a fák és az élő növényzet lát
mindent, amit magába rejt, ki anyja
vagy ki fia után küldi az imát,
s közben a múltat jelenbe fordítja.

Hiába, önmagát hívja csak egyre
nézni eget, s mást, darabot a létből,
válaszokat lelni gyötrő miéltre.

S a tövissel épp megsebzett ujj vére
nem törődve mit sem magával, kegyből,
hullik halk, szikár cseppekben a földre.

Haiku

tizezer lépés
ám egy sem mérföldkő, míg
egyforma az út